

LIETUVA ARGENTINOJE, ARGENTINA LIETUVOJE

Rugsėjo - spalio mėnesių savaitgaliais Berisso mieste, Argentinoje, vyko tradicija tapusi „Imigrantų šventė“. Į ją susirinko kelios dešimtys tūkstančių žmonių iš visos Argentinos.

Lietuvių Draugija „Nemunas“, kaip ir kiekvienais metais, rengia parodą mugės metu, kurioje pristatoma Lietuvos kultūra, tradicijos, patiekalai.

„Imigrantų šventės“ metu koncertavo keletas lietuvių šokių kolektyvų: lietuvių vaikų šokių grupė „Skaidra“, lietuvių jaunimo šokėjų grupė „Nemunas“, senjorų kolektyvas „Griaustinis“ bei veteranų kolektyvas „Pipiras“. Lietuvių Draugija „Nemunas“ pakvietė koncertuoti ansamblius „Laisvės akmuo“ iš Tandil miesto (Buenos Aires provincija) ir Nordišką grupę iš Obera miesto, Misiones provincijos.

Lietuvių draugija „Nemunas“ šventėje pristatė lietuviškus patiekalus. Lietuviai

kvietė paragauti ne tik tradicinio kugelio, kiaulienos su kopūstais ir krienais, virtinių ir keptos kiaulienos su grybais, bet ir alaus „Kaunas“, kurį gamina lietuvių imigrantų anūkas iš Mar Del Platos miesto. Lietuvikas maistas susilaukė daug gerų atsiliepimų, o ypač lietuviškas alus.

Šventės, kuri truko daugiau neimėnesį, pabaigą vainikavo paradas, kuriame dalyvavo visos Berisso miesto organizacijos. Džiugu buvo matyti daugiau nei devyniasdešimt lietuvių, apsirengusių tautiniais drabužiais ir šokančius lietuvių laidies šokius. Nuo mažiausių iki didžiausių. Paradas vyko pagrindiniame Berisso miesto prospekte Avenida Montevideo.

Šventės teisėjų komisija iš visų Provincijos Imigrantų Šventės dalyvių išrinko šventės karalienę, šis titulas atiteko Ukrainos atstovei, kuri prieš penkis metus, atvykusi iš Ukrainos, apsigyveno čia, Argentinoje. Lietuvių bendruomenę šventėje atstovavo karalienė Evelina Melnesiuk.

Tarp kitų socialinių, kultūrinių renginių vyko maratonas, kuriame dalyvavo ir Lietuvių draugijos „Nemunas“ nariai.

Viena gražiausių visos šventės akimirų, kuri vyko imigrantų šventės pradžioje, istorinių faktų atkartojimas. Lietuviai, persirengę drabužiais, kokius vilkėjo jų tėvai, seneliai ar proseneliai, laivu atplaukė į Berisso miestą, kaip kažkada atplaukė jų giminaičiai. Ašaros žmonių akyse, prisimenančių pasakojimus, kaip gyvenimą jų tėvai, seneliai ir proseneliai pradėjo čia, Argentinoje, turėdami palikti savo Tėvynę, savo namus.

Berisse veikia didelė lietuvių bendruomenė. Iki I-ojo pasaulinio karo čia buvo viena didžiausių Argentinos lietuvių kolonijų, į kurią atvyko apie 3 tūkst. lietuvių. Berisso miestas yra oficialiai pripažintas ir paskelbtas Buenos Aires provincijos Imigrantų sostine.

Lietuvių draugija „Nemunas“ yra Imigrantų sąjungos organizacijos narys jau 38-tus metus, ši organizacija kiekvienais metais organizuoja Imigrantų šventę.

Daugiau nei trys tūkstančiai lietuvių atplaukė į naują žemę ir įkūrė mažą Lietuvą, įkūrė savo naujus namus, nepažįstamoje šalyje – Argentinoje. Senų žmonių atmintis liudija tėvų pasakojimus, kaip jie jautėsi netekę to, kas brangu ir kaip sunku buvo iš naujo įleisti šaknis į visai kitą, visiškai naują, dirvą. Šis tekstas apie Argentinos miesto Berisso lietuvius, apie meilę Tėvynei ir išišaknijusius papročius.

Kiekvienas tikriausiai žino, kaip sunku palikti savo namus ir persikelti į kitus, tačiau retas, neragavęs emigranto duonos, supranta, kaip sunku palikti savo Tėvynę ir bandyti prigyti lyg mažam augalėliui, vos išvydusiam pasaulį, kitoje žemėje, kitoje pasaulio pusėje, kurioje viskas svetima. Saulė nebe ta, oras nebe tas ir lietus, atrodo, visai kitoks. Lygiai taip pat ir su žmogumi, palikusiu savo žemę, į kurią, rodos, tvirtai šaknis buvai įleidęs ir vėl iš naujo bandai prigyti.

Tėvų žemė, papročiai ir kalba – trys svarbiausi dalykai, kuriuos išskyrė M. Daukša, kaip būtiniausius tautos egzistavimui. Nejaučiant tėvų žemės po kojomis, primiršus gimtąją kalbą, stipriai šaknis įleido ir, atrodo, niekas nebeišraus, papročių.

Šokis, tai kalba, kuriai nereikia žodžių. Nuostabu matyti, kaip tautą vienija šokiai, kaip per juos išsaugojama atmintis, tautinis identitetas, kaip neužmirštamasis vienas svarbiausių žodžių, kurį gali pasakyti kiekvienas esančių čia – Lietuva.

Imigrantų šventė – tai dar vienas įrodymas, kad tautos, palikusios savo namus ir įleidusios šaknis svetur, gali išgyventi, gali išgyventi ir gyventi, prisitaikę prie kitos kultūros, bet tuo pačiu nepamiršdami, kas yra, ar kokiais nori būti. Šventė, vykstanti kiekvienais metais leidžia pamatyti, kokios vieningos gali būti skirtingos tautos, gyvenančios vienoje žemėje. Kas galėtų pasakyti, kad žemės lopinėlyje, prilygstančiame Lietuvos Panevėžiui, galėtų įsikurti daugiau nei dvidešimt skirtingų tautų? Sunku patikėti, bet taip, tai įvyko ir tai kelia didelę nuostabą. Istorinių faktų atkūrimas, kuomet imigrantai plaukia laivu, kaip kadaise plaukė jų artimieji, daugelį priverčia pravirkti, tai istorija, žmonių istorija, kurią jie turi savo rankose, kurią prisimena ir nenori pamiršti.

Matai ašaras žmonių, kurie prisimena savo tėvų skaudžius pasakojimus, matai meilę žmonių, kurie nusišypso vos pagalvoję apie meilę Tėvynei, matai užstrigusią gumulą žmonių gerklėse, kai jie bando kalbėti apie tai, kaip nori pamatyti Lietuvą dar ir dar kartą, arba matai viltį žmonių akyse, kurie tiki, kad ateis metas, kai Lietuvą iš matytų nuotraukų perkels į prisiminimus, matytus savo paties akimis.

Ir tada pagalvoji, kad galbūt ne truputėlis Lietuvos yra Argentinoje, o truputėlis Argentinos Lietuvoje.

Vardan tos Lietuvos

Vienybė težydi!

Arnas Raulinaitis